

# 7η Πελάτες Βασικό

Το να δουλεύεις σε μαγαζί στα βόρεια προάστια σου δίνει την ευκαιρία-εκτός από το να απολαμβάνεις καθημερινά τη διαδρομή που κρατάει πάνω από μια ώρα-να γνωρίζεις πραγματικά ενδιαφέροντες και πραγματικά πλούσιους ανθρώπους που πολλές φορές μοιράζονται μαζί σου τις πραγματικά ενδιαφέρουσες σκέψεις τους. Ακολουθεί μια μικρή ανθολογία από τέτοιους διαλόγους-πέρα για πέρα αληθινούς- που εκτυλίσσονται σ' αυτό το ιδεατό εργασιακό περιβάλλον. Προσοχή! Τα σοκ είναι απανωτά.

### Περίπτωση 1η

**Πελάτισσα:** Κάθεστε που κάθεστε εδώ τόσες ώρες, παίρνετε τουλάχιστον καλά λεφτά;  
**Υπάλληλος:** Ε, χμ, ε, εκεί γύρω στο βασικό...  
**Π:** Σοβαρά; Πάωω, απ' ότι έχω ακούσει στην τηλεόραση (!!!!) ο βασικός πρέπει να είναι πολύ χαμηλά. Και πώς βγαίνετε με τόσα λίγα; Τουλάχιστον σας δίνουν επιδόματα; Φτάνουν τα 1000 ευρώ μαζί με τα επιδόματα;  
**Υ:** (εμφανώς εκνευρισμένος και με το ζήτημα της απόλυσης να τον συγκρατεί): Είπα...παίρνω γύρω στο βασικό. Κατά τα άλλα δεν κόβεις την πλάκα λέω εγώ;

### Περίπτωση 2η

**Πελάτισσα** (συνοδευμένη από τον παχύσαρκο 11χρονο τζουντόκα γιο της): Και στην Αγγλία που είχα πάει να δω το γιο μου που σπουδάζει με είχε βάλει να κάτσω στο πίσω κάθισμα της πόρσε του και ήταν πολύ άβολα.  
**Υ:** Γκρρρ...  
**Υπεύθυνος καταστήματος** (γλείφτης και τσιράκι του αφεντικού και πελατών): Βέβαια, η πόρσε είναι καθαρά σπορ αμάξι, δεν είναι οικογενειακό.  
**Π:** Ναι, αλλά δεν ήταν καθόλου άνετο.  
**Υ:** Άστα να πάνε, έφαγες πακέτο ε;

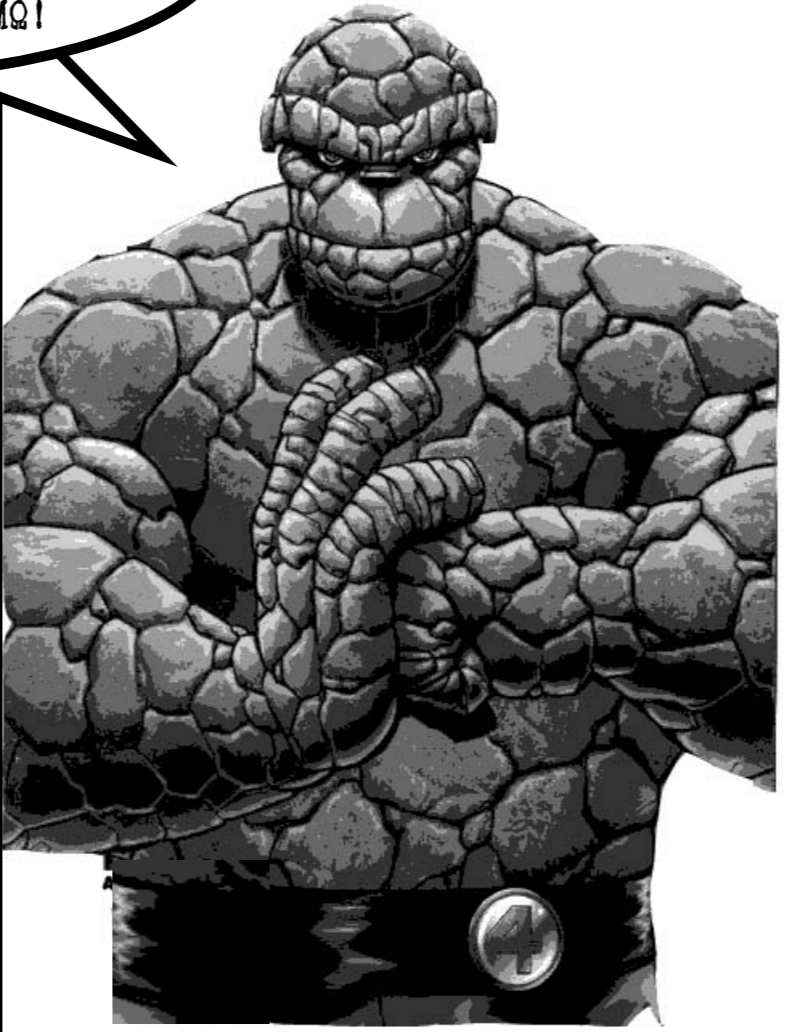
### Περίπτωση 3η

**Πελάτης:** Αφήστε τι έπαθα. Πήγαινα με ΚΤΕΛ στα Γιάννενα να δω ένα φλιο και κάποια στιγμή μπήκαν στο λεωφορείο κάτι αστυνομικοί και ζήτησαν τις ταυτότητες απ' όλους τους επιβάτες και όχι μόνο από τους αλλοδαπούς. Επιτρέπεται να το κάνουν αυτό σε Έλληνες πολίτες;  
**Υ:** Τι έγινε; Είδαμε τη γλίκα και δε μας άρσεε;  
*Για το τέλος αφήνουμε το καλύτερο. Γιατί καλοί κι οι πελάτες αλλά και τα αφεντικά προσφέρουν απλόχερα στιγμές συγκίνησης.*  
**Υ:** Με τις υπερωρίες των Χριστουγέννων τι θα γίνει ρε συ Κώστα;  
**Υπεύθυνος:** Α, το αφεντικό δε συνηθίζει να τις πληρώνει.  
**Υ:** Τι εννοείς;  
**Υπ:** Ε, δεν το συνηθίζει.  
**Υ(από μέσα του):** Όταν φάει την καταγγελία ο πούστης, να δούμε, θ' αλλάξει συνηθειες;



ΤΑ ΕΧΩ ΠΑΡΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΣΤΟ ΚΡΑΝΙΟ... ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΚΟΛΥΜΠΗΘΡΟΥΛΟ ΓΑΜΩ ΤΟ ΚΕΡΑΤΟ ΜΟΥ ΓΑΜΩ!

Και ξαφνικά συνειδητοποιήσε... Δεν είναι μόνο που το κράτος είναι το κόμμα των αφεντικών, αλλά αποτελεί και την αιχμή ενός καλπάζοντος κοινωνικού φασισμού. Ένωσε απελπισμένους... Τα είχε πάρει τελείως στο κρανίο...



είμαστε απολίτιστοι για τον πολιτισμό σας



#2, Μάιος '07

ενώ όλοι φωνάζουν πανικόβλητοι: μπάτσου, αφεντικά, πολιτικοί και πάνω απο όλα δημοσιογράφοι

# ΤΟ ΜΟΝΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΥΠΆΡΧΟΥΝΕ

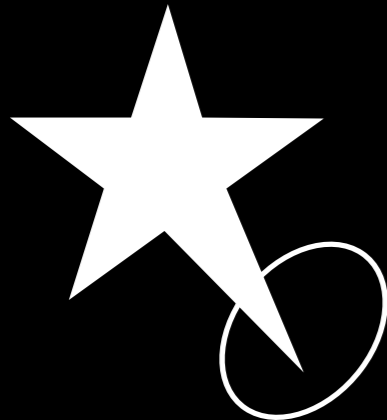


ή ίσως και να είναι σκάνδαλο το ότι τους ανεχόμαστε

πολιτικά, οικονομικά, ερωτικά, γηπεδικά, σκάνε, ξεσκάνε, σοκ και δέος...

Μας έχετε πρήξει πια με τα σκάνδαλα. Βεκινώντας από μια τηλεοπτική βλακεία και καταλήγοντας σε ένα πάντα καλύτερο (για τα αφεντικά) μέλλον. Βεκινώντας από μια στημένη συζήτηση επάνω στο που βρίσκονται κάθε φορά τα όρια και καταλήγοντας σε μια κρατική "πολιτική του σοκ".

Από το κράτος που σχεδιάζει, τα media που διεκπεραιώνουν, μέχρι στιγμής βέβαια, κοινωνία, τα σκάνδαλα δεν είναι τίποτα παραπάνω από την τηλεοπτική μεταρρύθμιση των ταξικών σχέσεων προς όφελος των αφεντικών.



### editorial

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδιούρητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολιτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχεζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετιχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφές του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχεζομητροπολιτάνος προλετάριος. Ρ.Κ.-Α.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 2.000 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:  
saxgk@yahoo.gr

### Για τους φασίστες δύο πράγματα είναι γνωστά:

α) δεν γουστάρουν του μετανάστες και αυτό γιατί είναι ταγμένοι στον πλευρό των αφεντικών σαν καλοί καφιέδες που είναι και β) **γουστάρουν τον στρατό.** Είναι κάποια απο τα χαρακτηριστικά του στρατού που τον κάνουν ιδιαίτερα θελκτικό σε τέτοιου είδους καθάρματα απο τους λογίων λογίων κουντικούς μέχρι τα άδεια κεφάλια των νεοναζί.  
έχει όπλα και βία.  
έχει μπράτσα.  
δεν έχει γυναίκες.  
έχει απόλυτη ιεραρχία και τυφλή υπακοή.  
είναι για το καλό των αφεντικών και όποτε έχει εμφανιστεί η ανάγκη την έχει πεσει στα κομμούνια  
δεν έχει καμία σχέση με καμία σχέση με οποιαδήποτε εγκεφαλικά λειτουργία...

Ένταξει οι ναζίδες γουστάρουνε στρατό και είναι προφανές, όμως και πολλοί άλλοι είναι με τον στρατό σε αυτόν τον όμορφο τόπο.  
Γουστάρουνε αυτοί που λιώνουν στα γυμναστήρια και πλακώνονται στις χμείες για να φουσκώσουν τα μπράτσα τους, γιατί αυτοί που γουστάρουν **μπράτσα** γουστάρουν και στρατό.  
Γουστάρουν αυτοί που πιστεύουν πως **οι γυναίκες είναι για την κουζίνα** ή οι θμώνες των μπουρδέλων και τον κωλόμπαρων, γιατί αυτοί που είναι σεξιστές, αυτοί που βιάζουν μετανάστριες γουστάρουν και στρατό  
Γουστάρουνε αυτοί που τριβονται με άτομα της νύκτας, αυτοί που κοκορεύονται πως ξέρουν τον πορτιέρη του κάθε γαμκλάμπ που συχνάζουν, αυτοί που αράζουν στα γυμναστήρια και στα μπάρ **δίπλα σε κάθε φουσκωτό μαφιόζο/πορτιέρη/παρκαρπατικό.** Για αυτοί που γουστάρουν **τυφλή βία** γουστάρουν και στρατό.

Γουστάρουνε αυτοί που **γλείφουν** και **καρφώνουν** στη δουλειά για να ανεκτιούν, αυτοί που **θαυμάζουν το χρήμα** άσχετα απο το που βγήκε, αυτοί που κάνουν κολλητικιλίκια με το αφεντικό, γιατί αυτοί που γουστάρουν **ιεραρχία** γουστάρουν και στρατό.

Γουστάρουν και όλοι αυτοί που **αγαπάνε την Ελλάδα**, έχουν απηυδίσει με τις πορείες και τις απεργίες, που συμπαθούν τους μπάτσους που τους "φυλάνε" αλλά σικαίνονται τους τούρκους και τους αλβανούς εργάτες. **Γιατί αυτοί που γουστάρουν εθνος, τάξη και ασφάλεια γουστάρουν και στρατό.**

Δεν είναι μόνο οι ναζί που τη βρίσκουν με τον στρατό. Δεν είναι όμως και μόνο μέσα στα στρατόπεδα ο στρατός, όπου μες στην κοινωνία υπάρχουν καννίβαλοι με τις ιδέες τους υπάρχει και στρατόπεδο. Έτσι υπάρχουν και πολλοί που **ακόμα και αν δεν το παραδέχονται δεν είναι τίποτα παραπάνω από φασίστες.**

Γ' αυτό και δεν αρκεί το να γυρίσουμε την πλάτη μας στον στρατό αλλά θα πρέπει και να **επιτεθούμε** σε κάθε τι που τον στηρίζει μέσα και έξω από τα στρατόπεδα.



**και τη γαμιοκαριέρα σας την έχουμε χεσμένη**

Το σχολείο είναι ΒΙΑ. Βία από την πρώτη μέρα ως την τελευταία που πατάς το πόδι σου σ'εκείνο το κλωμέροσ. Βία για το οχρονο που αφήνει το παιχνίδι για να μάθει να κάθεται μπροστά σ'ένα θρανίο, βία για το 17χρονο που δεν έχει χρόνο για έρωτα. Και δεν είναι μόνο η υπακοή και η πειθαρχία που θέλουν να είναι μέρος του εαυτού σου, είναι οτι πρέπει να συνεχίσεις να είσαι έτσι και όταν τελειώσεις το σχολείο. Ή μάλλον τότε έχεις περισσότερους λόγους να το κάνεις, δουλειά, οικογένεια, υποχρεώσεις, μπλα μπλα....

Έχεις μπει σ'ένα λούκι να διαβάσεις για το καλό σου, γιατί έτσι θα πας μπροστά. Εξετάσεις για να περάσεις το γυμνάσιο, το λύκειο, για τα πάντα. Εξετάσεις για να περάσεις στο πανεπιστήμιο. Εξετάσεις για να δουν ποιανού το μυαλό έχει καταστραφεί περισσότερο και που καμία σχέση δεν έχουν με τη γνώση. Μισούμε τις εξετάσεις γιατί τις νύσαμε στο πετσί μας, στους εφιάλτες μας.

Και ναι πειράζει που χάσαμε τόσες ώρες από τη ζωή μας διαβάζοντας, ώρες που δεν αναπληρώνονται ποτέ. Τα τρελά πάρτι (και καλά) της φοιτητικής ζωής δεν είναι σε θέση να αντικαταστήσουν τον κλεμμένο χρόνο της εφηβείας. Και όταν τελειώσεις το πανεπιστήμιο θα έχεις ένα γαμημένο πτυχίο στα χέρια σου και τη βία της εργασίας στην πλάτη σου. Θα έχεις τα άγχη σου, τα ζόρια σου και την επιθυμία να πετάξεις τις φιλοδοξίες των γονιών σου στα σκουπίδια, να ποδοπατήσεις τα όνειρα τους για αφήσεις χώρο στα δικά σου να υπάρξουν.

Είμαστε οι τσίτα στο σχολείο. Αυτοί που δε γουστάρουν τους καθηγητές, τους απουσιολόγους, τους ρουφιάνους, όσους θέλουν να πάνε μπροστά και πατάνε πάνω μας για να το πετύχουν. Και γλείφτες δεν υπάρχουν μόνο στο σχολείο αλλά παντού. Και παραμένουν πάντα σιχαμένοι και στραμμένοι εναντίον μας.

### Δεν νωμάζουν... όσοι κερδίζουν.

"Οι κάτοικοι παραπονέθηκαν στο διοικητή του στρατοπέδου μέσω του δημάρχου τους για τη μόλυνση της λιμνούλας τους με αίμα, ακόμη και στην τοπική ηγεσία του κόμματος και απαίτησαν την άμεση αναστολή της διοίκησης του αιματος στη λίμνη τους. Ο πληθυσμός της περιοχής ήταν μεν συνηθισμένος στις βιαιότητες των SS προς τους κρατούμενους - τις έβλεπε όταν αυτοί δούλευαν εκτός στρατοπέδου - και σίγουρα ήξερε και για τους βασανισμούς μέσα στο στρατόπεδο, αλλά μια λίμνη κατακόκκινη από το αίμα αυτό πια παραπήγαινε".

Χάιντς Χέγκερ, "Οι άντρες με το ρόζ τρίγωνο",

Διαχρονικά, ο καλύτερος τρόπος απόκτησης της γνώσης, της όποιας γνώσης, μοιάζει να είναι η βιωμένη εμπειρία. Η εμπλοκή, έστω και έμμεση, στις διάφορες καταστάσεις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ισοδύναμη με την οποιαδήποτε εκ των υστέρων θεωρητική προσέγγιση. Ποιοί λοιπόν, εκτός από αυτούς που την υφίστανται, γνωρίζουν καλύτερα την ένταση και την έκταση της βαρβαρότητας; Ίσως αυτοί που γεύονται τους "καρπούς" της.

**Όλοι αυτοί οι φιλήσυχτοι πολίτες που δεν ενοχλούν κανέναν και κοιτάνε μόνο τη δουλειά και την οικογένειά τους, μήπως είναι οι "λοχαγοί"**, οι οποίοι στηρίζουν μέσω των επιλογών και των απαιτήσεών τους, την πολύμορφη εκμετάλλευση ανδρών και γυναικών σε κάθε τομέα του κοινωνικού εργοστασίου; Όσοι θέλουν



ας αρχίσουμε απο τα βασικά **θέλω να αναπνεύσω**

### Ο κύριος και η κυρία Κουκουβίτικου

Γερό να 'ναι κι ό,τι να 'ναι. Είναι η συνηθισμένη απάντηση που σου δίνεται από μέλλοντες γονείς όταν ρωτάς για το φύλο του παιδιού τους. Είναι πραγματικά μια στιγμή μεγαλοψυχίας, καθώς βάζοντας και οι δύο στην άκρη τις ιδιαίτερες προτιμήσεις τους συναινούν πως το βασικότερο απ' όλα είναι η υγεία και όχι το φύλο του πολυαναμενόμενου βλασταριού τους . Τι γίνεται όμως στην περίπτωση που πάνω στη συζήτηση παρερμηνεύσεις τα λόγια τους και κρίνεις πρόπευσα την παρακάτω ερώτηση διακινδυνεύοντας μια κατά πάσα πιθανότητα όχι και τόσο φιλική αντίδραση εκ μέρους τους: **δηλαδή και γκέι να είναι τι σε πειράζει;** Λες δήθεν μου τάχα μου αδιάφορα. Τότε είναι που σε πήρε και σε σήκωσε. Το τι έχεις να ακούσεις δε λέγεται. Γιατί και συ ρε φιλε τι κουβέντα ήταν αυτή που ξεστόμισες; Έτσι τα λένε αυτά τα πράγματα; Εδώ μιλάμε για το σπλάχνο μας, το απαραίτητο αξεσουάρ του μικροαστικού μας ονείρου και συ μας το βγαλές ελαττωματικό; Και το αστειό είναι ότι αυτά και άλλα τέτοια ωραία τα ακούς από τύπους που μέχρι πρότινος ισχυριζονταν ότι δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τους ομοφυλόφιλους, λες και η ομοφυλοφιλία είναι καμιά αρρώστια κι αυτοί που έχουν κάνει το σχετικό εμβόλιο δεν τους πειράζει. Αλλά ως γνωστόν όποιος είναι απέξω απ' το χορό πολλά τραγούδια ξέρει, κι όταν νιώθεις καυτή στο σβέρο σου την ανάσα της αμφιβολίας, και η πιθανότητα να συμβούν αυτά που φοβάσαι χτυπάει και τη δική σου πόρτα τότε τα πράγματα αλλάζουν και για τους πιο "απελευθερωμένους". Τότε είναι που δεν υπάρχουν πολυτελείες για φιλοσοφικές συζητήσεις και στοχασμούς και κάτω από την πίεση μιας πιθανής τραγικής επιβεβαίωσης τα πράγματα μπαίνουν στην σωστή τους θέση και οι άνθρωποι αποκαλύπτουν τα πραγματικά τους πρόσωπα. Ωρώνεται πώς το δικό τους παιδί δεν υπάρχει καμία περίπτωση να "βγει" γκέι, το δικό τους το παιδί ή άντρακλας θα είναι με τα όλα του ή κορίτσι. Άντε ρε και γω που νόμιζα ότι η σεξουαλική μου επιθυμία και οι τρόποι που επιλέγω να την ικανοποιήσω είναι καθαρά και μόνο προσωπική μου υπόθεση! Πόσο λάθος ήμουνα!

*Υποσημείωση: για τα κορίτσια δεν ανησυχούν μήπως γίνουν γκέι, ίσως γιατί το σημαντικό σ' αυτήν την κοινωνία είναι να μπορείς να γαμάς και όχι να σε γαμάνε...*

εργάτες που να δουλεύουν 12 ώρες για 20€, όσοι αναζητούν νέα σώματα-αποικίες για να ικανοποιήσουν τις "ορέξεις" τους είτε πρόκειται για βρέφη είτε για γυναίκες ασιατικής ή αφρικανικής καταγωγής, όσοι απαιτούν από τον κύριε να επινοήσει μια νέα εξίσωση για το χάρο και το χρόνο, προκειμένου να είναι γρήγορος και αποτελεσματικός, ξέρουν καλά ότι αυτό που έχει σημασία είναι να γίνεται η "δουλειά". Για κάθε αφεντικό τα υπόλοιπα δεν είναι παρά "λεπτομέρειες"...

Και για του λόγου το αληθές, ας αναφέρουμε δύο μόνο από τις αμέτρητες "λεπτομέρειες" που συνθέτουν το χάρτη της ένοχης σιωπής των "καθημερινών ανθρώπων". Η γερμανική κοινωνία μιας άλλης εποχής "αγνοούσε" ότι 70.000 τράφιμοι ψυχιατρικών δολοφονήθηκαν κατά τρόπο συστηματικό από το Γενάρη του 1940 ως τον Αύγουστο

του 1941. Η συνείδηση αυτή άνοιξε το δρόμο για τη μαζική εξόντωση Εβραίων, ομοφυλόφιλων και πολιτικών κρατουμένων λίγο αργότερα. Η ελληνική κοινωνία, από την άλλη, στα χρόνια της Χούντας **δεν "άκουγε"** τις κραυγές από τις φυλακές Αβέρωφ, όπως σήμερα **δεν είναι "ενήμερη"** για τη λεηλασία των Βαλκανίων ή για τους ομαδικούς ελέγχους πογκρόμ εναντίον των μεταναστών.

Ποιό κράτος όμως και ποιό αφεντικό θα μπορούσε να πραγματοποιήσει το παραμικρό, χωρίς τις **σιωπηρές, φασίζουσες** πλειοψηφίες;

